

★ авантуре Кејти Казу

Мрзим правила

Написала Ненси Крулик

Илустровали Џон и Венди

alnari
PUBLISHING

Београд, 2008.

Прво поглавље

„Јаооо!“ зајеча Кејти Керу када ју је Џорџ Бренан ударио. Џорџ је био крупнији од Кејти и понекад је ударао прејакно.

„Ухваћена си, Кејти Казу!“ викнуо је Џорџ, називајући је надимком који је сам измислио. „Сада си део возића.“

Кејти се намршти. Увек би њу прву ухватили када би се играли *возића*. Кејти није умела брзо да трчи.

Међутим, није тешко примала пораз. Ухватила је Џорџа подруку без кукања. Заједно су појурили Мирјам Чен.

„Ухваћена си!“ клицао је Џорџ док се сударао са Мирјам.

Мирјам протрља руку. „Како то да дечаци никада не јуре ка Џеремију или Кевину?“

„Зато што су пребрзи“, објасни Џорџ. „Прикачи се.“

Мирјам провуче своју руку испод Кејтине. „Кога ћемо да јуримо?“ упита.

Џорџ се осврну по игралишту. Џереми Фокс је био ту, као и Менди Бенкс. Обоје су били веома брзи. Џорџ није могао да их стигне ни сам, а камоли заједно са Мирјам и Кејти.

Тада је на игралиште ушетала Сузан Лок. Носила је каубојске чизме и сукњу. У томе баш и није угодно трчати. Биће лако ухватити је. „Хајде да појуримо Сузан!“ предложи Џорџ.

Појурио је у њеном правцу и повукао Кејти и Мирјам за собом.

„Наша си!“ узвикнуше Мирјам и Џорџ када су је дохватили.

„Прикључи се возићу“, додаде Кејти.

„Не, хвала“, рече Сузан.

„Како то мислиш, 'Не, хвала?'“ буну се Џорџ. „Ухватили смо те, мораш да се прикључиш возу.“

„Не морам“, рече му Сузан. „Возић је игра за децу.“

„Ми и јесмо деца“, подсети је Џорџ.

„Па, ја се бавим стварима за одрасле.“ Сузан посегну у џеп и извади мобилни телефон. „Морам да обавим један позив.“

„Хеј! Чији је то телефон?“ упита Мирјам.

„Мој“, одговори Сузан.

Кејти је већ видела тај телефон. Био је то телефон Сузаниног оца. Али Кејти није ништа рекла. Није желела да постиди другарицу.

„Како то да си га понела у школу?“ упита Мирјам.

„Никада не знаш када ће ти затребати“, одговори јој Сузан.

„Хеј, Кејти Казу, знаш ли како се зове мешанац зеца и коња?“ упита Џорџ.

„Како?“ рече Кејти.

„Зекоња!“

Кејти се закикота. Уживала је у шалама које је Џорџ измишљао.

Међутим, Сузан није. Уместо да се насмеје, извукла је слушалице из ранца. „Могу да причам телефоном, а да ми руке буду слободне“, објаснила је. Укључила је слушалице у телефон.

„Моја мама има тако нешто на послу“, рече јој Мирјам. „Стварно изгледаш одрасло, Сузан.“

Сузан се насмеши.

У том тренутку, Кејти је угледала свог другог најбољег пријатеља, Церемија Фокса, како дотрчава. „Хеј! Госпођа Деркман ће нас постројити за пар тренутака. Немамо још много времена за игру. Хајде!“

„Само ви идите“, рече Сузан. „Ја ћу остати овде са својим телефоном.“

Али пре него што су деца успела да се врате игри, госпођа Деркман је дунула у пиштаљку. „Одељење треће један“, дозивала је учитељица, „станите у ред.“

„Ала је био тежак домаћи из математике“, прошапута Кејти Церемију док су стајали у реду.

„Требало ми је доста времена да га решим“, сложио се Цереми.

Џорџ их чудно погледа.

„Домаћи из математике? Какав домаћи из математике?“

„Ниси га урадио?“ упита Кејти.

Џорџ поцрвене. „Ја... ух... ваљда сам заборавио.“

„Ох, човече“, застења Џереми. „Ово не ваља.“

„Зашто?“ упита га Кејти. „Џорџ је заборавио да уради домаћи, а не ти.“

„Знам“, сложио се Џереми. „Али Џорџ треба да игра на турниру у коцкицама на одмору. Он је најбољи играч у целом разреду.“

Џорџ се насмеши. „Ја сам краљ. Уништићу оне губитнике из трећег два.“

Џереми одмахну главом. „Богами нећеш. Нећеш чак ни бити тамо. Добро знаш каква су правила. Ако заборавиш да напишеш домаћи, мораш да га урадиш на одмору.“

Џорџ више није деловао тако срећно. „Госпођа Деркман има превише правила“, кукао је док је стајао у ред.

Друго поглавље

Кејти је ушла у учионицу и окачила јакну на трећу куку слева.

Затим је ставила свеску са домаћим задатком на сто госпође Деркман.

Најзад је села у своју клупу и почела да преписује речи са табле.

Сваког јутра Кејти је чинила то исто. Госпођа Деркман је имала строга правила у вези са понашањем у учионици.

Џорџ омириса ваздух док је качио јакну. „Ооох. Зар опет имаш туђевину за

ужину Мени? Или си само заборавио да се истушираш?“

Неколико деце се закикота. Госпођи Деркман није било смешно. „Ако имаш неко питање Џорџе, молим те да подигнеш руку“, опоменула га је.

Џорџ је ћутке сео и извадио свеску.

Тада је комадић папира слетео на Кејтину клупу. Била је то Сузанина порука. Кејти је прочита и нашкраба одговор.

„Кевине, дај ово Сузан“, прошапутала Кејти док је савијала папир. Кевин је седео између Кејти и Сузан.

„Нема шансе“, узвратио је шапатам. „Не пада ми на памет да се уваљујем у невољу.“

Кејти се намршти, мада га је у потпуности разумела. Госпођа Деркман није волела да се деца дописују у учионици. То није била Кевинова порука. Зашто би ризиковао?

Кејти сачека да се госпођа Деркман окрене. Затим је бацила поруку ка Сузан.

Скоро да се понадала да јој Сузан неће одговорити. Ако их госпођа Деркман ухвати

